

Кочо съ четирмата си сина, чичо Стоименъ, даскалъ Димитъръ и още десетина други — всички въоръжени до жби, съ голи ножове въ ръже, бѣсно налетѣха върху турцитѣ. Огънь и мѣстъ горѣха въ очитѣ имъ. Тѣ се нахвърлиха съ такова презрѣние и самонадеянѣсть, като че имаха предъ себе си псета, а не печени разбойници, известни кървопийци, отъ които треперѣше околията. Наистина за мигъ турцитѣ се стѣписаха. Но веднага следъ това се съвзеха. Преди да ги сдавятъ Кочо и другаритѣ му, тѣ скочиха като тигри, изтеглиха ятагани и кървава среща настана. За ножове, обаче, размахъ нѣмаше. Още единъ скокъ и враговетѣ се заловиха гуша за гуша. Жбитѣ кжсаха, ноктитѣ дерѣха. Това даваше по-силенъ изразъ на гнѣва и отмѣщението. Борба кървава почна. Незабелязано женитѣ и децата се изпокриха, спотаиха се въ жгли между сандѣци и едра селска покъщнина. Шарко зимаше живо участие. Хапѣше и теглѣше крачули и дѣна на потури, помагаше съ всичка сила, но поемаше и той удари. Скоро турцитѣ разбраха, че врага не е за презиране. Нѣкои отъ тѣхъ се поддадоха и паднаха, за да не станатъ никога. Ето и отъ Кочова страна паднаха. Келешъ Асанъ и Али Чаушъ не искаха и да знаятъ своитѣ загуби. Борѣха се съ пълна самоувѣренѣсть. На челата имъ бѣше избилъ кървавъ потъ. Не можеха тѣ да не надделѣятъ. Още никой не бѣше ги надвивалъ. У тѣхъ и воля и мисълъ бѣха устремени да поразятъ противника, па билъ той и два пѣти по-многоброенъ. Гяурка не е рѣждала мжжъ, който да се мѣри съ тѣхъ. Макаръ двама да останатъ, евалла на гяуринъ нѣма да сторятъ. Бѣсъ ги бѣше обхваналъ. Утроена сила ги изпълняше. Колцина несръчно ги доближиха, паднаха подъ ударитѣ имъ. Редъ идѣше на чичо и даскалъ Димитъръ, които до сега гледаха по-лесното да свѣршатъ . . . Настанаха върховни усилия . . .

